

DR. EISENMAYER SÁNDOR

1836–1894

Orvosdoktor, állatorvos, az élet- és bonctan tanársegédje 1863-tól 1869-ig, a természettan, állategészségtan, szülészettan, növénytan, törvényszéktan rendes nyilvános előadója.

Eisenmayer Sándor 1836. május 22-én született Kassán. Iskoláit – bár szülei igen gazdag polgáremberek voltak – segítség nélkül, a maga erejéből végezte. Pozsonyban érettségizett 1854-ben. Állatorvosi oklevelét 1860-ban Bécsben, orvosdoktori oklevelét 1870-ben Pesten szerezte. 1863 októberében nevezték ki a Pesti m. kir. Állatgyógyintézetbe élet- és bonctani tanársegédnek. 1864-től 1869. május végéig Galambos Mártont helyettesítette, amikor is a vöröstoronyi vesztegintézet helyettes igazgatójának nevezték ki. Eközben természettanból, tenyésztés- és szülészettanból, növénytanból, törvényszéktanból is tartott rendes nyilvános előadásokat. Igazgatóhelyettesi állását 1885-ben vámpolitikai okokból felmondta, és mint gyakorló orvos Nagyszébenben telepedett le, ahol a betegsegélyző egyesület orvosa és több egyesület igazgatósági tagja lett.

Munkái: a Varga Ferencsel közösen írt *Patkolástan* (1866), a *Törvényszéki állatorvostan* (1866) és a Coelestin Göbellel írt *Állatgyógyászat, avagy a lovak, szarvasmarhák, juhok és kecskék, sertések s egyéb hasznos háziál-*

lataink betegségeinek megismerése s gyógyítása (1868). Utóbbi öt kiadást ért meg.

1894-ben halt meg, 58 éves korában.

Irodalom

Kotlán Sándor: A magyar állatorvosképzés története 1787–1937. A M. kir.

József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Állatorvosi Osztálya alapításának 150-ik évfordulója alkalmából. Pátria, Budapest, 1941. 210 p.

200 éves a magyar állatorvosi felsőoktatás 1787–1987. Szerk.: Holló Ferenc.

Mezőgazdasági Könyvkiadó, Budapest, 1987. 464 p.